

Sygn. akt II CNP 60/11

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2012 r.

skargi W. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 maja 2009 r.,

wydanego w sprawie z powództwa P. C. - prowadzącego działalność gospodarczą
"A.-I."

przeciwko W. M.

o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz powoda
1217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania wywołanego jej wniesieniem.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą pozwanego W. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 maja 2009 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga została wniesiona od wyroku sądu pierwszej instancji, powinna zatem zawierać wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek o jakim mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Za wypadek taki nie można uznać odrzucenia apelacji z powodu wadliwego uiszczenia opłaty sądowej przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Już tylko z tego względu skarga podlega odrzuceniu.

Niezależnie od tego skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 141; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, teza opublikowana w Biuletynie SN z 2006 r., nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Nie przedstawił jakichkolwiek skonkretyzowanych

dowodów lub ich surogatów na okoliczność poniesienia wskazanej przez niego już wyrządzonej rzeczywistej szkody, posiłkując się jedynie własnymi ogólnikowymi twierdzeniami. Zgłoszenie wniosku dowodowego o „przeprowadzenie dowodu z dokumentacji stada – 65 sztuk krów wg w/wspomnianej ewidencji – Biuro Powiatowe w J. – lista w wydruku elektronicznym” jest w tym zakresie niewystarczające, zwłaszcza, że skarżący ani nie sformułował dokładnie tezy dowodowej, ani tym bardziej nie przedstawił w skardze dowodu, o którego dopuszczenie wnosił.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie tego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych – przy oparciu skargi o art. 424¹ § 2 k.p.c. – nie jest obecnie możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący podniósł jedynie, że nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego wyroku wobec braku ustawowych podstaw do złożenia skargi kasacyjnej lub skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżony wyrok nie

podlega wzruszeniu w trybie powództwa przeciw egzekucyjnego, co jest niewystarczające dla wykazania, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych przysługujących uczestnikom środków prawnych nie jest obecnie możliwe.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c